

STORMS VS SMIT

«ik laat me niet kapotmaken»

Wat voor schrijver Eric Smit (43) vijf jaar geleden begon met een fascinatie voor zakenvrouw Nina Brink (zoals ze toen nog heette), groeide uit tot een oorlog. Sinds zijn biografie over haar verscheen, wil zij hem alles afnemen wat hij heeft. «Zelfs de spaarrekening van de kinderen nam ze te pakken.»

tekst **Nathalie de Graaf** fotografie **Hester Doove**

«Het was een onvoorstelbaar gek moment. Mijn tweelingdochters waren die dag zeven jaar geworden en vierden hun verjaardagsfeestje in het park. Zo'n vijftien kleine grietjes renden rond in badpak en mijn vrouw Daphne en ik probeerden het feestje in goede banen te leiden. Een beetje spelletjes doen, picknicken. En dan rinkelt opeens je telefoon. Mijn advocaat aan de lijn. 'Eric, ik heb niet zo'n fijn bericht voor je', zei hij. Het was half vier, het partijtje liep op zijn eind. 'Overal is beslag op gelegd', zei hij (zie kader volgende pagina, red.). *Oh my God*, dacht ik. Het was vrijdag, de laatste dag voor de zomervakantie.

Nina is een fascinerende vrouw, een fenomeen. Ze is één van de bekendste, rijkste, meest gevreesde en waarschijnlijk meest gehate selfmade zakenvrouwen van Nederland. Ze was met haar bedrijf World Online in 2000 verantwoordelijk voor de meest geruchtmakende beursgang in Nederland (Nina verkocht haar aandelen vlak

voor die beursgang en dus voor het moment dat de aandelen in waarde kelderden. In 2003 werd ze veroordeeld voor misleiding van beleggers, red.). Maar ze heeft ook een hele hoop eigenschappen die je normaal gesproken alleen bij mannen ziet. Mijn codenaam voor haar is *one of the boys*. Ze is een enorme knokker, zakelijk gezien op het meedogenloze af. Alles wat ze doet, doet ze in de overtreffende trap. Dus daar was ik wel door geïntrigeerd.

Toen ik een biografie over haar ging schrijven, wist ik natuurlijk van tevoren dat ik op de nodige tegenstand kon rekenen. In mijn journalistieke loopbaan had ik zo'n twaalf verhalen over haar gemaakt. Ik heb een heel confronterende manier van schrijven. *I put it in your face*. Boem! Vooral het verhaal 'Kill Mickey' – over de ruzie tussen haar en topman Mickey Schulhof van World Online – dat ik in 2005 voor het zakentijdschrift *Quote* schreef, heeft zij als enorm heftig ervaren. >

«Van mijn boek gaat ellende komen», zei ik tegen mijn vrouw. 'Dus jij moet het er ook mee eens zijn'»

Ze diende een schadeclaim in van 500.000 euro.

Daphne en ik hebben samen goed overlegd voordat ik aan de biografie over Nina begon. 'Hier gaat ellende van komen,' zei ik tegen haar, 'dus jij moet het er ook mee eens zijn.' Daphne weet dat ik niet een of andere gek ben die zomaar een verhaal over iemand gaat schrijven. 'Ga het maar doen', zei ze. 'Ik weet dat je je werk goed doet.'

CONFLICT IN HUIS

Twee jaar lang ben ik huisman geweest toen ik vanuit huis aan mijn boek werkte. Ik bracht de kinderen naar school en haalde ze op. 's Avonds kookte ik en tussendoor schreef ik. Daphne zorgde voor het gezinsinkomen en was 's morgens al vroeg weg. Als manager van een *healthcenter* was ze ook vaak 's avonds nog aan het werk, dus ik regelde alles thuis. Net voor de zomervakantie besloot ze haar baan op te zeggen. Ze had behoefte aan een sabbatical en wilde er zijn voor de kinderen. Mijn boek liep goed en we draaiden de rollen om. Het was dus wel even slikken toen er beslag werd gelegd op de royalty's van het boek. Het raakte ons extra hard, omdat Daphne op dat moment geen inkomen had.

Die dag voor de zomervakantie zette ik mijn telefoon uit en zei ik tegen mijn vrouw: 'Daph, slecht nieuws. Overal is beslag op gelegd.' We hadden altijd al het vermoeden gehad dat zoiets kon gebeuren. Nina Storms had immers al diverse claims tegen mij lopen. Daarom besloten we vorig jaar toen we op vakantie gingen bijvoorbeeld flink wat cash geld mee te nemen. Voor het geval dat. En nu was het dus zover. 'Het zal wel meevallen', zeiden we tegen elkaar. 'Hier komen we ook wel weer uit.' Daphne en ik zijn allebei nogal optimistisch ingesteld, maar je overziet op dat moment niet wat er allemaal gebeurt. Het was het weekend van het WK. Mijn voornaamste zorg was: hoe komen we het weekend door? Gelukkig konden we meteen 250 euro lenen van mijn moeder van 73. Op maandag kwamen we erachter dat het allemaal toch wel wat ingrijpend was dan we dachten. Niet dat we op straat stonden of dat ons gas en licht was afgesloten, maar we konden niet meer pinnen, geen rekeningen meer betalen en er kwamen geen in-

komsten binnen. Zelfs de spaarrekening van de kinderen hadden ze te pakken genomen. Ik voelde me echt geraakt. Het conflict was niet meer ver weg, maar kwam nu in huis. En daar ben ik wel boos om geweest, ja. Het was ook zo volkomen onterecht, puur bedoeld om schade te berokkenen, om ons pijn te doen. Ook voor Daphne was het belastend. Ik dacht: stel je voor dat zij nu zegt dat ze het niet meer trekt. Dat ik ermee moet kappen. Wat doe ik dan? Maar Daphne bleef gelukkig achter me staan. Ze is een heel sterke vrouw. Tegenover mijn dochters heb ik het vaak over 'Nijntje' als ik over Nina praat. 'Nijntje is een beetje boos', zeg ik dan. 'Ze is het oneens met papa.' Grappig genoeg is dit ook het koosnaampje van Nina's echtgenoot Pieter Storms voor haar.

AAN DE HOOGSTE BOOM

Daphne en ik hebben elkaar 25 jaar geleden leren kennen op de squashbaan. Ik was 18, Nederlands jeugdkampioen en gaf les op een squashkamp. Ik was de jongste leraar en zij de oudste leerling, 16 jaar was ze. Op dat squashkamp in Hoogezand-Sappemeer is het gebeurd. Daar hebben we verkering gekregen. Inmiddels zijn we elf jaar getrouwd. Ik weet nog goed dat ik toen dacht: jeetje, dat ik haar nu al ontmoet. Dat is wel erg jong. Maar we hebben het heel goed samen. Natuurlijk zijn er ups en downs – zo ben ik bijvoorbeeld iemand die graag de stad in gaat en dan ook weleens laat thuis komt. Dat zorgt soms voor spanning – maar we zijn absolute *soulmates*. Er is niemand die mij beter kent dat zij. En andersom. Daphne is een heel sterke persoonlijkheid, ze kan mij goed tegenspel bieden. We hebben dezelfde humor, houden ervan elkaar continu voor de lol te zieken. Zo vindt ze bijvoorbeeld niets leuker dan me – liefst in het bijzijn van mijn vrienden – te plagen met het feit dat ik niet meer zo veel sport en dus een slapjanus ben. Af en toe gaat ze zelfs genadeloos met me om. Andere mensen vinden dat vaak heel grappig om te zien, omdat ik meestal degene ben die zo met mensen omgaat. Bij *Quote* noemden ze me de Führer. Mensen vinden me vaak een eikel en zeggen dat ik gevoelloos ben. Maar dat ben ik helemaal niet, eigenlijk ben ik een enorm watje. Ik ben alleen heel direct in mijn aanpak.

kun je zomaar beslag leggen op iemands geld?

Ja. In Nederland mag je tijdens een rechtsprocedure beslag laten leggen op (een deel van) de bezittingen van de ander. De rechter moet het verzoek wel toetsen, maar geeft vrijwel altijd toestemming. In het geval van Nina gebeurde het omdat zij bang was dat Eric geld zou wegslijzen, waardoor hij haar later niet schadeloos zou kunnen stellen. De beslagen zijn inmiddels opgeheven. Op de beslagmethode is veel kritiek; het wordt gezien als machtsmiddel van de rijken. Als het beslag (zoals in dit geval) onterecht blijkt, hoeft de eiser maar een paar duizend euro schadevergoeding te betalen; een schijntje tegenover het leed dat de ander wordt aangedaan.

«Tegenover mijn dochters heb ik het vaak over 'Nijntje' als ik over Nina praat. 'Nijntje is een beetje boos', zeg ik dan»

Ik bekijk de wereld met een cynische blik, maar heb tegelijkertijd het idee dat het altijd beter kan. Ik ben een optimist, sarcasme is slechts mijn vorm. Weet je, ik kom uit de sport. En Daphne ook. Daar word je ook genadeloos aangepakt. Zo'n trainer kijkt dwars door je heen, hij gaat er echt geen doekjes om winden. Daar heb je niet van die *people management*-technieken zoals: 'Eric, zou je niet eens zus of zo.' Nee, je hebt het niet goed gedaan. Klaar! Dat is ook mijn aanpak. Ik lijk misschien een ongelooflijke klootzak, maar uiteindelijk val ik reuze mee. Daar denken Nina en consorten overigens anders over. Zo heeft Pieter Storms, Nina's echtgenoot, gezegd dat hij mij aan de hoogste boom wil ophangen. Tot onder mijn knieën wil afzagen, mij wil vernietigen. Uitzinnig hoe die man – een journalist nota bene – zich uitlaat.

Inmiddels zijn mijn advocaatkosten gestegen tot 90.000 euro. Als ik me niet van tevoren had ingedekt, had Nina Storms me >

‘**h**oe kom je eigenlijk aan dat litteken onder je rechteroog?’ vroeg Nina me voordat de zitting begon»

financieel helemaal kapot gemaakt. Dan had ik nu aan de grond gezeten. Het klinkt leuk, een bestseller, maar in Nederland word je daar echt niet rijk van. Zeker niet als je de inkomsten uitsmeert over de tijd dat je aan zo'n boek werkt, in mijn geval twee jaar. Toen ik in 2008 aan dit project begon, voorzag ik de nodige juridische ellende, dus ik dacht: hoe los ik dat op? Na *Quote* was ik medeoprichter van dagblad *De Pers*, maar ook die baan had ik inmiddels opgezegd en mijn aandelen ervan ingeleverd. Voor mij geen rugdekking dus. Ik besloot Muckraker op te richten, een stichting waarbij donateurs mij financieel konden steunen in het juridische proces, zodat ik mijn boek kon schrijven. Het is ontroerend om te zien hoeveel steun ik nu krijg: honderden mensen hebben vijf euro gestort of een tientje. Gelukkig kan ik ondanks de rechtszaken wel gewoon mijn brood betalen.

GOING DUTCH

‘Hoe kom je eigenlijk aan dat litteken onder je rechteroog?’ vroeg Nina me voordat de zitting begon. Het was 29 juli 2010 en we stonden in een doodstille rechtszaal. Net voor het kort geding zou beginnen, had ze haar eis ingetrokken, het beslag op de royalty's van het boek was eraf. Een groot offer van haar kant. Opluchting en overwinning voor mij. Niet eerder stonden we zo tegenover elkaar. Er was niemand bij, zelfs haar advocaat niet. We schudden elkaar de hand en zeiden: ‘Daar staan we dan.’ En toen vroeg ze me naar m'n litteken. Ik vertelde haar dat ik op m'n vierde met mijn broertje een dagje naar de boerderij van een tante was gegaan. De boer gooide een grote zak met hondenvoer in de hoek van de schuur en ik besloot die zak open te maken. Toen ik er een handje voer uithaalde, werd ik gegrepen door de herdershond. Mijn gezicht lag helemaal open, overal was bloed. ‘Goh, wat erg’, zei Nina. ‘Heb je daar een trauma aan overhouden?’ Ik vertelde haar van niet. Want toen ik het ziekenhuis uitkwam ben ik gelijk weer met de her-

dershond van de burens gaan spelen, mijn oude makkertje. ‘Zie je wel, het kan eigenlijk best wel: ontspannen met elkaar praten’, zei ik tegen haar. De volgende ochtend zijn we gaan ontbijten in het Okura hotel. Op het moment dat ik op mijn fietsje kwam aanrijden, werd zij net afgezet door haar chauffeur. Omdat we geen gasten waren van het hotel moesten we van tevoren betalen. We betaalden ieder ons eigen eten, *going Dutch* grapte Nina. Ik nam een croissantje en een bakje met aardbeien en yoghurt. Nina een kamilletee met honing en een boterham met chocoladehagel. En daar aan die ontbijttafel was er een opening. We hadden een ontspannen gesprek en hebben besloten om met elkaar in gesprek te blijven. Ik weet dat ik een heel sterke zaak heb, maar het is niet mijn bedoeling om tot het einde door te procederen. Ik schrijf liever en Nina zei ook andere toekomstplannen te hebben. Ik heb het boek gemaakt, het ligt in de boekhandel en ik wil graag verder met mijn leven. Het onderwerp Nina Storms mag een andere journalist nu gaan doen. Ik heb genoeg tijd van mijn journalistieke carrière aan haar besteed. Het is mooi geweest. Dus als zij wil stoppen, graag.» ■

Nina Brink vs. Eric Smit in het kort

- Nina Storms heeft er alles aan gedaan om de publicatie van de ongeautoriseerde biografie te voorkomen en sinds enkele jaren zijn zij en Eric Smit in een hevige juridische strijd verwickeld.
- Inmiddels zijn Eric's advocaatkosten gestegen tot 90.000 euro.
- Van *NINA de onweerstaanbare opkomst van een power lady* (Prometheus) zijn sinds de publicatie begin maart al 40.000 exemplaren verkocht.